

RASÛLÛLLAH'İ TANIYALIM!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn ve şefî'i'l-müzni-bîne muhammedini'l-emîn... Ve âlihî ve sahibihî ve men tebi'ahû biihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Bizi var eden, yaratan, besleyen, yetiştiren, büyüten, türlü nimetlerine mazhar eden; nimetlerinin en üstünü olan iman ve İslâm ile müşerref kılan; kendisine mutî kullarını cennetiyle cemaliyle taltif edecek olan; âlemlere rahmet olarak, hidayet yollarını gösteren, elçisi Muhammed-i Mustafâ'yı bize rehber ve önder olarak gönderen yüce Rabbimiz'e sonsuz hamd ü senâlar olsun...

Onun Habîb-i Edîbi, seçkin kulu, Mustafâ'sı, Müctebâ'sı, rehberimiz, numûne-i imtisâlimiz, başımızın tâcı, gözümüzün nuru, gönlümüzün sürûru, Efendimiz Ahmed-i Mahmûd-u Muhammed-i Mustafâ'sına biz âciz, nâçiz ümmetlerinden sonsuz salât ü selâm, tahiyyât ve ihtiramlar olsun.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Rabbimiz dünyanın âhiretin her türlü hayırlarına, nimetlerine sizleri sevdiklerinizle beraber mazhar eylesin... Cennetiyle, cemaliyle müşer-

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

ref eylesin. Cennette Habîb-i Edîbine komşu eylesin... Bizleri ve soylarımızı, nesillerimizi, zürriyetlerimizi onun yolundan, Kur'an'ın yolundan, rızasının yolundan bir göz yumup açıncaya kadar dahi ayırmasın...

Sözlerime başlamadan önce, bu mübarek Mevlid gecesinde Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-i pâkine biz âciz, nâçiz, fakir, müznib, âşık ümmetlerinden birer hediye-i Kur'aniyye olsun diye ve onun cümle âlinin, ashâbının, etbâının, ahabbâının, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin, evliyâullahın, şehidlerin, fatihlerin, gazilerin, hayır hasenât sahiplerinin;

Uzaktan yakından bu ibadethaneye koşarak gelmiş olan, toplanmış olan siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş olan cümle geçmişlerinin, sevdiklerinin, onlara dua vasiyet etmiş olanların, onlardan dua uman, boynu bükük dua bekleyenlerin ve cümle mü'minîn ü mü'minâtın, müslimîn ü müslimâtın ruhlarına birer hediye-i Kur'aniyye olsun, ruhları şâd olsun, kabirleri pürnûr olsun, makamları âlâ olsun diye, bir *Fatiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup, hediye edip öyle başlayalım buyurun. *Bi'smi'llâhi'rrahmâni'rrahîm:*

.....

a. Rasûlüllah'ı Sevmenin Gereği

Peygamber SAS Efendimiz'in yıldızlar misâli sahabesinden onun medihkârı Hassan ibn-i Sâbit RA onu nice şiirleriyle övmüş, bir mısrasında diyor ki:

مَا إِنْ مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ

Mâ in medahtü muhammeden bi-makàletî, Ve lâkin medahtü makàletî bi-muhammedin

“Ben sözlerimle Muhammed-i Mustafâ’yı, Allah’ın Resûlü’nü övmüş değilim. Onun zikriyle sözlerimi övmüş, yükseltmiş, şereflendirmişim.”

Rasûlullah SAS Efendimiz’in büyüklüğünü, güzelliğini, yüceliğini, faziletlerini, üstünlüklerini anlatmak çok zor. Yeryüzünde bir milyar müslümanın, günde beş vakit namazlarında, namazlarının içinde kendisine salât ü selâm, tahiyyat okudukları; dünyanın her yerinde Allahu ekber, Allahu Ekber diye minarelerden yükselen seslerin arasında, Allah-u Teâlâ Hazretlerinin, varlığının, birliğinin arkasından adı anılan, peygamberliği semalara, fezalara ilan edilen; meleklerin kendisine salât ü selâm ettiği, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin kendisine salât ü selâm ettiği, bize Kur’ân-ı Kerîm’de kendisine ittibâyı, salât ü selâmı, adı anıldıkça hürmet göstermeyi emrettiği o mübarek zâtı övmek kimin haddine...

Allah-u Teâlâ Hazretleri yaratılış bakımından, ahlâk bakımından bütün güzellikleri onda toplamış. Dinî, dünyevî, uhrevî, bütün faziletleri onda cem etmiş. Rabbinin huzurunda onun makamına çıkmış olacak, çıkacak bir ikinci şahıs mevcut değil. Allah’ın ona dünyada ve âhirette bahşettiği şeref ve ihsanı elde etmiş bir başka beşer mevcut değil...

Allah-u Teâlâ Hazretleri yedi kat gökleri, yerleri onun yüzü suyu hürmetine yaratmış. Hz. Âdem AS yaratılmadan, daha su ile toprak arasında hilkat-i tamamlanmamışken, peygamber olması kararlaştırılmış. Levh-ü Mahfûz'a adı yazılmış o peygamberin, o mübarek zâtın...

Peygamber SAS insanların, gelmişlerin, geleceklerin en üstünü. Allah-u Teâlâ Hazretleri yeri göğü insanoğlu için yarattığını bildiriyor. Evliyaullahın büyüklerinden, Ma'rifetnâme sahibi İbrahim Hakkı Hazretleri kitabının başında:

“—Hak Teâlâ dû cihanı benî Âdem için, onu da kendisini bilmesi için yaratmıştır. O halde, hilkat-i âlem ve Adem'den maksad-ı aksâ ve matlab-ı a'lâ, ma'rifet-i Mevlâ'dır.”

Yâni, yerin göğün yaratılmasından, insan neslinin bu cihana gönderilip bezenmesinden asıl maksad, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin bilinmesidir.

Rabbimiz dünyayı âhireti insanoğlu için yaratmış. Sizler bizler için yaratmış ve insanoğlunu eşref-i mahlûkât eylemiş. İnsanoğlunun içinde iman edenleri ahsen-i takvîme ulaştırmış, en yüksek mertebelere çıkartmış. Müminlerin içinden en seçkin kullarını, peygamberlerini, her kavmin, her bölgenin en mümtaz şahsiyeti kılmış. Peygamberleri içinden de eşsiz ve emsalsiz bir zâtı, Seyyidü'l-evvelîn ve'l-âhirîn eylemiş. İşte o, bizim Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ SAS'dir. Peygamber SAS Hazretleri, İbn-i Mes'ud RA'ın rivayet eylediğine göre, ashâbının beklediği bir sırada onların yanına yaklaştı,

konuştuklarını görünce neler konuştuklarını dinlemek üzere durakladı.

Konuşanlardan birisi diyordu ki;

“—Ne kadar hayret edilecek şey doğrusu, Allah-u Teâlâ Hazretleri İbrâhim AS’ı kendisine *Halîlu’llah* edinmiş, samimi dost, sırdaş dost edinmiş. Onu Halîlu’llah sıfatıyla taltif eylemiş:

وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

(النساء: ۱۲۵)

(*Ve’ttehaze’llàhu ibrâhîme halîlâ*) [Allah İbrahim’i dost edinmiştir.] (Nisâ, 4/125)

Diğer birisi diyordu ki:

“—*Sübhàna’llah!* Musa AS ile Allah-u Teâlâ Hazretleri konuşmuş, onu Tur dağına davet eylemiş, kendisine hitap eylemiş, kendisini *Kelîmu’llah* eylemiş. Azgın Firavun’dan kurtarmış, *Neciyyu’llah* eylemiş.”

Bir diğeri diyordu ki;

“—*Sübhàna’llah!* Ne şaşılacak, hayret edilecek şey doğrusu ki Allah-u Teâlâ Hazretleri İsa AS’ı *Kelimetu’llah* eylemiş, ruhu eylemiş. Her birini böylece büyük şereflere mazhar eylemiş.” diye konuşunca bir tanesi de diyordu ki;

“—Hz. Âdem AS’ı da *Safiyyu’llah* eylemiş.”

Onların yanına Peygamber SAS Hazretleri yaklaştı da buyurdu ki;

“—Sizin sözlerinizi, hayretlerinizi, gıptalarınızı duydum, dinledim. Doğru, Allah-u Teâlâ

Hazretleri İbrâhim AS'ı Halîlu'llah edindi, dost edindi. Musa AS'ı Neciyyu'llah eyledi. İsâ AS'ı Rûhu'llah eyledi. Âdem AS'ı Safiyyu'llah eyledi. Allah onları seçmiş.

Agâh olun, dikkat edin ki, ben de *Habîbu'llah*'ım. Övünmek için değil, gerçeği bildirmek için söylüyorum. Allah-u Teâlâ Hazretleri beni kendisine Habîb eyledi, sevgili kulu eyledi, kıyamet günü *Livâü'l-hamd*'i, hamd sancağını taşıyacağım. Cümle Peygamberler o sancağın altında, sıddîklar, şehidler, sâlihler, müminler o sancağın altında haşır u cem olacaklar, benim peşimden gelecekler.” buyurdu.

Hadisi-i şerifte buyruluyor ki:¹

أَتَى بَابَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَسْتَفْتِحُ فَيَقُولُ
الْخَازِنُ مَنْ أَنْتَ فَأَقُولُ مُحَمَّدٌ فَيَقُولُ بِكَ أَمْرٌ
أَنْ لَا أَفْتَحَ لِأَحَدٍ قَبْلَكَ

(م. حم. وعبد بن حميد عن أنس)

RE. 3/1 (*Âtî bâbe'l-cenneti yevme'l-kıyâme*)
“Cennetin kapısına ben vardığım zaman,

¹ Müslim, *Sahîh*, c.I, s.188, no:197; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.136, no:12420; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.379, no:1271; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.119, no:400; İbn-i Ebî Àsım, *Evâil*, c.I, s.62, no:10; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.447; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.138, no:418; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.462, no:955; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.532, no:31890; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.I, no:2; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.9, no:1.

(*feesteftihu*) onun açılmasını isteyeceğim. (*Feyekülü'l-hàzin*) Cennetin bekçisi Hâzin isimli melek, soracak: (*Men ente?*) “Kimsin sen?” diyecek. Ben de: (*Ene muhammedün*) “Ben Muhammed'im! Allah'ın habîbi, ahir zaman peygamberi Muhammed'im.” diyeceğim. O zaman cennetin bekçisi meleğin, Rıdvân'ın cevabı şu olacak: (*Bike ümirtü en lâ efteha kableke*) “Yâ Rasûlallah! Senden evvel bu kapıyı başka birisine açmamakla emrolunmuştum, onun için soruyorum. Buyur, gir!” diyecek ve cennetin kapısını bana açacak. Fakat öğünme yok.”

“—*Livâü'l-hamd*'i ben taşıyacağım, övünme yok! İlk şefaata edecek olan benim, övünme yok! Cennet kapısını ilk çalacak olan benim, övünme yok! Rabbim beni beraberimdeki mü'minlerle, dünyada insanların gözlerinin hor hakir gördüğü, boynu bükük fakirlerle cennete dahil edecek, övünme yok! Evvelkilerin, sonrakilerin ekremiyim, eşrefiyim, en asiliyim, övünme yok!” diye Peygamber SAS kendi dilinden bize kendi evsâfını beyan eylemiştir. Bir hadis-i şerifinde Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:²

² Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, no:15; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.67, no:44; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.114, no:5013; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:67; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.177, no:12837; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.397, no:2741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.405, no:179; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.23, no:3258; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.129, no:1374; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11744; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.355, no:1175; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.29, no:70; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVI, s.490, no:17360.

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وُلْدِهِ
وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

(بخ. م. ن. ه. حم. در. حب. ع. هب. عن أنس)

(*Lâ yü'minü ehadüküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min veledihî, ve vâlidihî, ve'n-nâsi ecmaîn.*) “Sizden biriniz beni annesinden, babasından, evlâdından ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe tam mü'min olamaz!” buyuruyor.

Beni herkesten fazla sevmedikçe, o makama eremedikçe, Rasûlüllah'ın muhabbetinde erimedikçe, mum gibi yanmadıkça, bir müslümanın gerçek müslüman olması mümkün değil! Adı anılınca, gözleri yaşarmadıkça, kalbi titremedikçe tüyleri ürpermedikçe, gerçek mü'min olması mümkün değil! Allah-u Teâlâ Hazretleri medhetmiş... Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisini habib, habîbullah, sevgili, sevgilisi edinmiş.

Peygamber SAS Hazretleri bir diğer hadis-i şerifinde buyuruyor ki:

أَدِّبُوا أَوْلَادَكُمْ عَلَىٰ ثَلَاثِ خِصَالٍ حُبِّ نَبِيِّكُمْ
وَحُبِّ أَهْلِ بَيْتِهِ وَقِرَاءَةِ الْقُرْآنِ

(أبو نصر عبد الكريم بن محمد الشيرازي في فوائده، والديلمى، وابن النجار في تاريخه عن
(على)

(*Eddibû evlâdeküm alâ selâsi hisâl*) “Çocuklarınızı üç haslet üzere yetiştiriniz, büyütünüz, terbiye ediniz. Üç esaslı meselede

onların terbiyesini toplayınız:

1. (*Hubbi nebiyyüküm*) Peygamberinizi sevmeleri, ona muhabbet, sevgi, saygı duymaları üzere...
2. (*Ve hubbi ehli beytihi*) Onun ehl-i beytine, yakınlarına, soyuna sevgi duymaları üzere...
3. (*Ve kırâeti'l-kur'ân*) Kur'ân-ı Kerîm'e sevgi duyup bağlanmaları, onu okumaları üzere..."

İşte evlatlarımızı yetiştirmek için, Peygamber SAS Hazretleri'nin bize tavsiye etmiş olduğu bu üç esası hiçbir zaman unutmamalıyız.

b. Ashab-ı Kirâmın Rasûlullah Sevgisi

Bizden önceki ümmetler, Bu zamana kadar geçmiş olan ecdâdımız, selef-i sâlihînimiz, mü'minlerin bizden önce gelenleri Peygamber SAS'e öyle candan bağlanıyorlar ki, öyle candan bağlanmışlardı ki birisini müşrikler yakalayıp da katletmeye, şehid etmeye doğru götürürken dediler ki; "—Bu işler sana, senin başına Muhammed'in yüzünden geliyor. N'olaydı, şimdi sen ona tâbi olmasaydın da evinde çoluk çocuğunun yanında rahat etseydin. O bizim elimizde olsaydı, sen de ölümden de kurtulmuş olsaydın, başına bu haller gelmeseydi!" Dedi ki; "—Lâ, vallahi, değil benim yerime onun olması, sizin elinizde işkence görmesi, onun ayağına diken batmasına rızam yoktur." Sahâbe-i kirâmın Rasûlullah'a hitapları:³

³ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1541, no:3968; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.184, no:2836; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.686, no:990; Neseî, *Sünen*, c.V, s.10, no:2440; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.152, no:21389; İbn-i

فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ

(*Fidâke ebî ve ümmî yâ rasûla'llâh!*) “Annem babam sana fedâ olsun ey Allah’ın Rasûlü!” diye hitab ederlerdi. Peygamber SAS’in sahâbe-i kirâmının her birisi Rasûlüllah’ın bağı yanık aşıklarıydı. Sahâbe-i kirâmdan öyle kimseler var ki diyorlar ki, Rasûlüllah’a muhabetinden, saygımdan başımı kaldırıp yüzüne doya doya ömrüm boyunca bakamadım. Öyle kimseler vardı ki yüzüne bakıyorlardı, bakmaya doyamıyorlardı. Onlardan bir tanesi Rasûlüllah’ın yanına oturup devamlı olarak gözünü kırpmadan Rasûlüllah’a bakarken, Rasûlüllah SAS mütebessim, kendisine dönüp dedi ki;

“—Sana ne oluyor böyle! Durmuşsun, her işi bırakmışsın, hayran hayran bakıyorsun?” O zât-ı muhterem dedi ki:

فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ

(*Fidâke ebî ve ümmî yâ rasûla'llâh!*) “Anam

Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.85, no:34386; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.12, no:617; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.27, no:19597; Ebû Zer RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.VI, s.185, no:3496; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.335, no:8407; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.VII, s.158, no:12611 ve 12612; Ebû Hüreyre RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.49, no:1932; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.186, no:12961; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.260; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.]

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.421, no:556; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.281; Hz. Ali RA’dan.

babam sana feda olsun yâ Resûlallah!
(*Etemetteu bi'n-nazari ileyke*) Senin cemaline
bakmakla nimetleniyorum, yaptığım iş o.'
Cemalini seyrediyorum, seyrân ediyorum.

'Dünyada bu nimetten istifade ediyorum ama,
bir de düşünüyorum ki kıyamet günü olduğunda,
kıyamet koptuğunda, Allah-u Teâlâ Hazretleri
seni a'lâ-yı illiyyîne, Makâm-ı Mahmûd'a
çıkartacak. Bense, acep halim nice olur?
Acaba cennete girecek miyim? Cennete girsem
bile senin makamın neresi, ben âciz nâçiz
kulun makamı neresi?' diye onu düşündükçe
de efkârlanıyorum." deyince, Allah-u Teâlâ
Hazretleri ayet-i kerime indirdi ki:

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ
اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ الصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا

(النساء: ٦٩)

(*Ve men yutii'llâhe ve'r-rasûle*) "Kim Allah'a ve
Peygambere itaat ederse, (*feülâike mea'llezîne
en'ama'llâhu aleyhim mine'nnebiyyîne ve's-
sıddîkîne ve's-şühedâi ve's-sâlihîn*) işte
onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği
peygamberlerle, sıddîklarla, şehidlerle ve
sâlihlerle beraberdir. (*Ve hasüne ülâike refîkâ*)
Onlar ne iyi arkadaştır."

Bu ayet-i kerime inince, Rasûlüllah SAS o zât-ı
muhteremi çağırды ve ona bu ayet-i kerîmeyi

haber verdi. Yâni, “Sen de peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle beraber olacaksın!” diye onu müjdeledi.

Bir adam Rasûlüllah SAS Hazretleri’ne geldi, sordu, söyledi;

“—Ey Allah’ın Rasûlü! Yemin ederim ki sen bana ailemden,

malımdan daha sevgilisin. Zaman oluyor ki seni hatırlıyorum, sana gelip yüzüne bakmadan sükûn bulamıyorum. Tahammül edemiyorum ayrılığına, karşına gelip seni seyretmeden duramıyorum. Zaman oluyor ölümümü hatırlıyorum; sen cennete girdiğin zaman, peygamberlerle yüksek zâtlarla beraber olacaksın. Ben acaba cennete girecek miyim, girersem dahi seni göremem.” diye üzülüyorum deyince bu ayet-i kerimenin indiğine dair rivayetler de var.

Sevbân RA’dan yine buna benzer hayranlık, âşıkâne, seyranlık hadisesi üzerine.

“—Acaba âhirette seninle olabilecek miyim yâ Rasûlallah?” diye sorması üzerine, Peygamber SAS Hazretleri buyurdu ki:⁴

الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ

(خ.م. عن ابن مسعود)

(*El-mer’ü mea men ehabbe*) “Kişi ahirette sevdiğiyle beraberdir.”

Rabbimiz Teâlâ Hazretleri seveni sevdiğinden

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.145, no:5702; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.95, no:4779; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

ayırmayacak.

Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor, bildiriyor ki;

”Onun zamanındaki sahabesinden, salihlerden, mübareklerden ayrı ileriki devirlerin ümmeti, ümmet fertleri içinde de öyle kimseler çıkacak ki, öyle kimseler olacak ki, Peygamber Efendimiz’den sonra yaşadıkları halde, onun cemalini görememiş oldukları halde, onlardan birisi onu görmek için ailesini, malını, hepsini feda edip, görmenin bedeli olarak hepsini feda etmeye razı olur, görmeyi arzu ederler.”

Amr ibnü’l-Âs RA bildiriyor ki:

“—Rasûlüllah’tan başka bana sevgili bir kimse yok.”

Ebû Abdullah Hâlid ibn-i Ma’dân yatağa girdiği zaman Rasûlüllah SAS’in ashâbına olan sevgi ve iştiyakını söyler, yâd eder, onları isimleriyle anardı.

“—Onlar benim aslım, esasım, neslimdir. Kalbim onlara meyilli, onlara şevkim çoğaldı. Yâ Rabbi! Benim ruhumu hemen kabz eyle!” diye dua ede ede uyurdu. ”Kabzet yâ Rabbi ruhumu! Canımı al da sevdiklerime kavuşayım.” diye böyle her akşam dua ederdi.

Ebû Bekr-i Sıddîk RA’dan rivayet edilmiş ki; Rasûlüllah’a şöyle buyurdu;

“—Seni gerçek peygamber olarak gönderen Allah’a yemin ederim ki Ebû Tâlib’in müslüman olması, benim kendi babam Ebû Kuhâfe’nin müslüman olmasından beni daha çok memnun

eder, içimdeki duygu öyle. Çünkü sen, biliyorum ki amcanı seviyorsun, Ebû Tâlib'in müslüman olmasını istiyorsun, ben senin arzunun yerine gelmesini istediğimden, babamın müslüman olmasından önce, senin arzunun yerine gelmesini arzu ediyorum.” diye söylerdi.

Peygamber SAS'ın de kalbinde, kendinden sonra gelecek

olan ümmetlerine karşı öyle bir iştîyâkı, öyle bir muhabbeti vardır ki bir hadis-i şerifinde buyurdu:⁵

وَدِدْتُ أَنِّي لَقَيْتُ إِخْوَانِي. قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ
أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ قَالَ أَنْتُمْ أَصْحَابِي. وَإِخْوَانِي قَوْمٌ
يَجِيئُونَ مِنْ بَعْدِي يُؤْمِنُونَ بِي وَلَمْ يَرَوْنِي

(كر. عن البراء)

RE. 459/10 (*Vedidtü ennî lakîtü ihvânî*)
“Keşke ben ihvânıma kavuşsam diye içim istiyor, seviyor, öyle sevdim.” diye söylemiş de; (*Kàlu: Yâ rasûla'llâh, elesnâ ihvânek*) “Biz senin ihvanın değil miyiz, kardeşlerin değil miyiz yâ Rasûlallah?” diye hayretle sormuşlar ahab-ı kiram. (*Kàle: Entüm ashâbî*) Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki: “Siz benim

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXX, s.139; c.LIV, s.172, no:11430; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.275; Berâ ibn-i Âzib RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.184, no:34586; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.441, no:25265.

ashabımsınız. (Ve ihvanî kavmün yecîûne min ba'dî) Benim ihvanım, benden sonra gelen öyle kimselerdir ki, (yü'minûne bâ ve lem yerevnî) beni görmeden bana inanırlar, beni severler. Onlar asıl benim ihvanımdır. Ben onların iştıyakı ile, şevkiyle yanıyorum.” diye Peygamber SAS, bu sevgiyi taşıyanlara kendisinin de sevgi duyduğunu hadîs-i şerifinde beyan eylemiş.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Rasûlullah SAS Hazretleri'nin kabrine bir kadın geldi, Hz. Âişe Validemiz sağdı, dedi ki: “—Açar mısın Rasûlullah'ın kabrini, bir göreyim!” Kabrini açtı. O kadıncağız Rasûlüllah Efendimizin kabrinde aşkından ağlaya ağlaya, orada vefat etti.

Ebû Süfyan henüz müslüman olmamışken, o müslümanların Peygamber SAS Hazretleri'ne aşkını, muhabbetini, bağlılığını, onun yolunda mallarını, canlarını nasıl feda ettiğini görünce, Mekke'de Dâru'n-Nedve'de Mekke müşriklerine dedi ki;

“—Ben Muhammed'in ashâbının, Muhammed'i sevdiği gibi, insanlardan herhangi birinin etrafındakiler tarafından o tarzda, o kadar yüksek şekilde sevildiğini görmedim.”

c. Rasûlüllah'ın Eski Ümmetlere Bildirilmesi

Peygamber SAS Hazretlerinin büyüklüğünün alâmetlerinden birisi de; daha önceki ümmetlere Peygamber SAS Hazretlerinin methedilmesi, geleceğinin bildirilmesi, evsafının daha önceki kitaplarda anlatılmasıdır.

Saf Sûresi'nde, ayet-i kerimede buyuruluyor ki,
bi'smi'llâhi'rrahmâni'r-rahîm:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ
(الصف:٤)

(*Ve iz kâle îse'bnü meryeme*) “Hani Meryem’in oğlu İsâ ne demişti: (*Yâ benî isrâîle innî rasûlü'llâhi ileyküm*) ‘Ey İsrâiloğluları! Ben sizin üzerinize, Allah tarafından vazifeli olarak gönderilmiş bir elçiyim, Allah’ın bir peygamberiyim, rasûlüyüm.

(*Musaddikan limâ beyne yedeyye mine't-tevrâh*) Benden önce Mûsa AS tarafından size bildirilmiş olan Tevrat’ı tasdik ediciyim.” Mûsa AS’ın tasdikçisiyim, o da peygamberdi, O da Allah’ın vazifeli kuluydu, o da hak yolun müşidlerinden, Allah’ın emirlerini insanlara bildirenlerden mübarek bir kimseydi.

(*Ve mübeşşiran bi-rasûlin ye'tî min ba'dismuhû ahmed*)

Benden sonra gelecek ahir zaman peygamberi ki, onun ismi Ahmed olacaktır, onun da gelişini müjdeleyiciyim.” (Saf, 61/6) diye İsâ AS, Hazret-i Muhammed’in müjdecisi olduğunu kavmine böyle bildirmişti. Ve o geldiği zaman ona iman etmelerini onlara hatırlatmıştı.

Muhterem kardeşlerim!

Üniversitedeki talebeliğimiz sırasında, kendim bizzat şahit oldum. Hamidullah hoca, Allah selâmet versin, bize *el-Vesâiku's-Siyâsiyye* kitabını okuturdu. *el-Vesâiku's-Siyâsiyye* kitabında bu bahisler geçince, o kitabı mukaddesi getirip o konudaki âyet-i kerîmeleri göstermişti.

Fetih Sûresi'nin sonundaki ayet-i kerimeyi hatırlayalım, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا
مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ
السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ

(*Muhammedün rasûlü'llâh*) "Muhammed SAS Allah'ın Rasûludur, elçisidir, gönderdiği, vazifelendirdiği kişidir. (*Ve'llezîne maahû eşiddâü ale'l-küffâri ruhamâü beynehüm*) "Onun yanında olan mübarekler; ensârı, muhâcirîni, ashâbı kâfirlere, münkirlere, müşriklere karşı şiddetli, dayanıklı, metânetli, sert; (*ruhamâü beynehüm*) "Kendi aralarında şefkatli, re'fetli, muhabbetli, merhametli..."

(*Terâhüm rukke'an succedâ*) "O mübarekleri rükû halinde, rükû ediciler olarak, secde ediciler olarak ibadette görürsün. (*Sîmâhüm fî vücûhihim min eseri's-sücûd*) Onların yüzlerinde secde etmekten nurlar peyda olmuştur, alâmetler belirmiştir. Alınlarında o imanın nuru pırıl pırıl pırıldamaktadır, ibadetten

alınları nasırlaştır. (Zâlike meselühüm fi't-tevrât) İşte Ümmet-i Muhammed'in Tevrat'ta, Mûsa aleyhisselam'a indirilmiş olan o mukaddes kitapta, nice nice asırlar önce Allah tarafından anlatılış şekli böyledir.”

وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ
فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ
لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ

(*Ve meselühüm fi'l-incîli*) “İncil’de anlatılış şekline gelince: *Kezer’in ahrace şat’ahû feâzerahû fe’stağleza fe’stevâ alâ sûkîhî yu’cibü’z-zürrâa li-yağîza bihimü’l-küffâr*) Yerden böyle sâkını kaldırmış bir filiz gibi, gittikçe büyüyor, gittikçe kuvvetleniyor. Ekinciler memnun, mahsulcüler seviniyor, mâşâallah diyor. Ondan sonra da başaklanıyor, mahsül veriyor. İşte İncil’deki anlatılış da böyle...”

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ
مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

(الفتح: ٢٩)

(*Vaada’llâhu’llezîne âmenû ve amilü’s-sâlihâti minhüm mağfireten ve ecran azîmâ*) İşte Allah-u Teâlâ Hazretleri iman edip salih ameller işleyenlere ecr-i azîm ihsan edeceğini vaad etmiştir.” (Fetih, 48/29) diye ayet-i kerîme

bildiriyor.

Bu ve bunun gibi âyet-i kerîmeler, daha önceki ümmetlere Peygamber SAS Hazretlerinin methinin yapıldığını, geleceğinin bildirildiğini gösteriyor.

Peygamber SAS Hazretleri gelmeden önce, yahudi kavmi, kendisinin gelmesini bekliyorlardı. "Bu zamanlarda gelmesi yaklaştı, bizim bu aralardan çıkacak." diye gelmesini bekliyorlardı da müşriklere:

"—Yeni bir peygamber gelecek, o peygamber geldiği zaman biz sizin putlarınızı kıracağız." diye kendi kitaplarında bildirilen haberlere göre tehditlerde bulunuyorlardı.

Peygamber SAS Hazretleri, Medîne-i Münevver'e'de bulunan Yahudilerin ibadethanelerine, yanında sahabesinden bazı kimselerle gitti, onları selâmladı ve onlara dedi ki:

"—Ey yahudi kavmi, ey yahudiler, ey Tevrat'ın ehli, ey kitap ehli! Ey kendilerine daha önce peygamber gönderilmiş, kitap indirilmiş olan, az çok imandan, Allah'ın varlığından, birliğinden haberdar olan kavim! Ben size Allah'ın Tevrat'ta adını andığı, bahsini ettiği peygamberim. Filanca âyet-i kerîmede şöyle demiyor mu? Tevrat'ın filanca babında, filanca bölümünde böyle bildirilmiyor mu, şöyle yazılmıyor mu?" diye kendisine Allah tarafından bildirilen ihbârâtı, o ehl-i kitaba, o yahudilere bildirdi. Onlar hiç ses çıkartmadılar, mum gibi sarardılar, seslerini çıkartmadılar. Peygamber Efendimiz tebliğ vazifesini yapmıştı, hakikatleri

söylemişti.

”—Çıkalım!” dedi, sahabesiyle onların ibadet-hanelerinden, toplantı yerlerinden çıktı.

Arkalarından yahudilerin alimlerinden, hahamlarından, ahbârından bir zât koşarak geldi dedi ki;

“—Yâ Rasûlallah! Şehadet ederim ki sen Allah’ın Rasûlü’sün, hak peygambersin, dediklerin doğrudur. Kitabımızda Tevrat’ta senin söylediğin ayetler mevcuttur, bunu bende biliyorum benim bu içerdeki kavmim de, arkadaşlarım da biliyor ama hasetlerinden, kıskançlıklarından ‘Evet’ diyemediler, ben şehadet ediyorum ki sen Allah’ın Rasûlü’sün, ben sana inandım müslüman oldum.” dedi.

Allah-u Teâlâ Hazretleri şefaatine nâil eylesin. İsmi Abdullah ibn-i Selâm RA idi.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Geleceğini asırlarca önceki ümmetlere bile Allah-u Teâlâ Hazretlerinin bildirmiş olduğu, eski ümmetlere bağlı sâlih, âbid, zâhid kulların:

“—Ah n’olaydı ki, n’olaydı da yaşasaydım da o âhir zaman peygamberinin ümmeti olmak şerefine ereydim!” dediği bir peygamberin el-hamdü lillâh ümmetiyiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin bize verdiği bu nimetin kadrini, kıymetini sözlerle ifade etmek mümkün değil.

Peygamber SAS Hazretleri ibadetleri sırasında, Hıra mağarasında vahiy gelip de Cebrail görüldüğü zaman, kendisinin bu ilk karşılaştığı olağanüstü haller, vahiy halleri, gördüğü görüntüler karşısında rahatsızlanıp, Müzzemmil,

Müddessir sûrelerinde anlatılan o telaşı, örtünmesi, bürünmesi üzerine, Hz. Hatice Validemiz akrabasından olan eski kitapların metinlerini okumuş olan, malumatına sahip olan Varaka ibn-i Nevfel'e gidip durumu anlattı.

Bunun üzerine Varaka ibn-i Nevfel dedi ki;

“—Müjdeler olsun ki o, kitaplarda ismi bildirilen, gelecek olduğu bildirilen peygamberdir. Kavmi onu yalanlayacak da yurdundan çıkartacak. Ah n'olaydı, ben yaşasaydım da, ihtiyar olmasaydım da, onun zamanına yetişseydim de, onun ümmeti olsaydım, onun yardımcısı olsaydım!” dediği peygamberin ümmetiyiz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber SAS Efendimiz'i biz çok kusurlu ümmetlerinden hoşnut eylesin... Darıldığı kimselerden eylemesin...

Peygamber SAS Hazretleri bir hadîs-i şerîflerinde buyurmuşlar ki;

“—Ben Havz-ı Kevserimin başında beklerken bazı kalabalıklar bana doğru gelirler. Bunların bir kısmı benim ümmetimdir, Havz-ı Kevserimin başında bana kavuşurlar. Ben de onlara iltifat ederim, Havz-ı Kevserden doya doya nûş ederler. Bazı kalabalıklar da gelirken, bana doğru yönelirken onlar yoldan döndürülür.

‘—Bunları niye döndürüyorsunuz, döndürmeyin, gelsinler?’ dediğim zaman;

‘—Yâ Rasûlallah! Onlar senden sonra ne hallere düştüler, dinlerini değiştirdiler, yollarını değiştirdiler!’ diye cevap verilir.”

Bu kimseler hakkında Peygamber SAS buyurdu ki;

‘—Kahrolsun cehennemlikler, kahrolsun cehennemlikler, kahrolsun cehennemlikler! “ Yani, Rasûlüllah’tan sonra onun talimatını bozan, onun yolundan çıkan, sünnetinden yüz çevirenler böyle bir duruma uğrayacaklar.

Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri bizleri Rasûlüllah SAS Efendimiz’in havuzuna kavuşanlardan; o kardan ak, baldan tatlı, lezzetine doyum olmayan, etrafında yıldızlar gibi pırıl pırıl veya yıldızlar kadar sayısı çok bardaklar, kadehler ile gelenlerin oradan su içtikleri o Havz-ı Kevser’den doya doya içmeyi cümlemize nasib eylesin... Günahlardan, hatalardan dolayı yanlış ömür sürüp de, Rasûlüllah’ın yanına getirilmeden yoldan döndürülenlerden eylemesin...

d. Rasûlüllah’ı Sevmenin Alâmetleri

Peygamber SAS Efendimiz’i sevmek için tanımamız lazım. Tanımak için okumamız lazım. Peygamber Efendimiz’in sünnetini, sîretini, evsâfını, ahlakını öğrenmemiz lazım. Hayatını okumamız lazım. El-hamdü lillâh, koca koca ciltlerle Peygamber Efendimiz’in hayatına dair ne güzel bilgiler lisanımıza nakledilmiştir. Onları okumamız, çocuklarımıza okutmamız lazım, okuttuklarımızı uygulamamız lazım.

Bir kimse Peygamber SAS Efendimiz’i seviyorsa sevgisinin alâmetleri nedir?

1. Sünnetine Uymak

Birinci alâmet ve işareti; Rasûlüllah SAS'e uymaktır, onun sünnetini işlemektir, söz ve fiillerine tâbi olmaktır, emirlerini yerine getirmektir, yasaklarından kaçınmaktır. Güç olsun, kolay olsun, memnun olsun, olmasın, her ne halde, ne şekilde olursa olsun, onun emrine; "Baş üstüne yâ Rasûlallah!" deyip sünnet-i seniyyesine tâbi olmasıdır. Çünkü Allah-u Teâlâ Hazretleri, Kur'an-ı Kerîm'de buyuruyor ki;

“—Eğer siz Allah'ı seviyorsanız ey insanlar, hemen Rasûlüllah'a uyun ki Allah da sizi sevsin, günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayıcı çok merhamet edicidir.”

Sevginin ilk alâmeti, sevdiği kimseyi kırmamak, üzmemek; sözüne, sünnetine tâbi olmaktır. Hasan-ı Basrî Hazretleri —Allah şefaatine nâil eylesin— tâbiinin güzellerinden, alimlerinden, büyüklerinden, derecesi yüksek olanlarından, diyor ki:

“—İnsanın sözü fayda vermez, işlemedikçe, amel etmedikçe, sadece kuru söz, insana fayda vermez.”

لَا يَنْفَعُ الْعِلْمَ إِلَّا بِالْعَمَلِ

(Lâ yenfau'l-ilmü illâ bi'l-amel) “İlim fayda vermez müslüman, bildiğini uygulamadıkça...” Biliyor, okumuş, kitaplardan naklediyor, bilgisini uygulamadıkça fayda vermez.

لَا يَنْفَعُ الْعِلْمُ وَالْعَمَلُ إِلَّا بِالنِّيَّةِ

(*Lâ yenfau'l-ilmü ve'l-amelü illâ bi'n-niyyeti*)
“Niyeti güzel olmazsa, halis olmazsa uygulamak da fayda vermez.” Kötü niyetli olursa, bozuk fikirli, yanlış kanaatli olursa o da fayda vermez.

لَا يَنْفَعُ الْعِلْمُ وَالْعَمَلُ وَالنِّيَّةُ إِلَّا بِالسُّنَّةِ

(*Lâ yenfau'l-ilmu ve'l-amelü ve'n-niyyetü illâ bi's-sünneti*) ”İlmi olsa, ilmini uygulasa, niyeti de iyi olsa sünnet-i seniyyeye uygun olmadıkça yine makbul olmaz, yine sevap kazanamaz, yine eline dünyevî, uhrevî bir faide geçmez.”

Onun için, hepimiz Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetine sımsıkı sarılacağız. Batıya dönmeyeceğiz, kuzeye dönmeyeceğiz, gayriye meyletmeyeceğiz. Peygamber SAS Efendimiz'i örnek alacağız. Bizim örneğimiz, rehberimiz, liderimiz Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ SAS. Giyimimiz, yüzümüz, yememiz ona benzeyecek, konuşmamız, selamlaşmamız onun sünnetindeki gibi olacak. Evdeki muamelemiz, çarşıdaki alış verişimiz öyle olacak, sünnet-i seniyyeye uyacağız.

Peygamber SAS Hazretleri müjdelemiş ki:⁶

مَنْ تَمَسَّكَ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي فَلَهُ أَجْرُ مِائَةٍ

⁶ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.198, no:6608; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzan*, c.II, s.246, no:1033; İbn-i Adiy, *Kâmil fî'd-Du-afâ*, c.II, s.327; Beyhakî, *Zühdü'l-Kebîr*, c.I, s.221, no:217; Ebû Abdullah ed-Dekkak, *Meclis fî Ru'yetu'llah*, c.I, s.218, no:503; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

شَهِيدٌ

(الديلمى، وابن حجر، عد. عن ابن عباس)

(Men temesseke bi-sünnetî, inde fesâdi ümmetî, felehû ecru mieti şehîd) “Ümmetin bozulduğu, fesada uğradığı zamanda, benim sünnetime sarılana, yüz şehid sevabı verilecek.” buyruluyor.

Eğer insanlar onun sünnetine uymazsa, eğer bir takım sebeplerle onun istediği yolda gitmezse başlarına neler gelir?

Tevbe Sûresi'nde buyuruluyor ki;

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ
وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا
وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ
إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا
حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الْفَاسِقِينَ

(التوبة: ٢٤)

(Kul in kâne abâüküm ve ebnâüküm ve ihvânüküm ve ezvâcüküm ve aşîretüküm ve emvâlünü'k-teraftümûhâ ve ticâretün tahşevne kesâdehâ ve mesâkinü terdavnehâ ehabbe ileyküm minellâhi ve rasûlihî ve cihâdin fî-

sebîlihî fe-terabbesû hattâ ye'tiye'llàhu bi-emrihî va'llàhu lâ yehdi'l-kavme'l-fâsîkîn)
(Tevbe, 9/24)

Allah saklasın! Bu ayet-i kerimenin mânası şudur ki:

“Ey habibim, ey Rasûlüm! Ey kendisine vahiy indirip insanlara rehber ettiğim, vahyimi insanlara tebliğ etsin diye elçi kıldığım, vazifelendirdiğim peygamberim! O senin emrini tutmayanlara, tavsiyelerine uymayanlara, gel dediğin yere gelmeyenlere, hicret et dediğin zaman yerlerini yurtlarını terk etmeyenlere, senin buyruğuna girmeyenlere de ki;

‘—Eğer sizin babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, aşiretleriniz, kazandığınız mallar, bozulmasından, “geçersiz duruma düşmesinden korktuğunuz ticaretler, hoşlandığınız meskenler, Allah’tan ve Rasûlullahtan ve onun yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allahu Teâlâ’nın azap emri gelinceye kadar bekleyin! Allah fâsıklara hidayet vermez!”

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Fâsık, Allah’ın emrinden, raydan çıkmış insana derler. Yoldan, raydan çıkmış insana derler. Demek ki bir insan veya bazı kimseler, babasını, oğlunu, kardeşini, karısını veya kavmini tercih etse; oğlunun sebebiyle veya kardeşi veya karısı veya kavmi sebebiyle veya “Ben gidersem bu malları kim döndürecek, idare edecek, bu mallar kimin elinde kalacak?” diye korkarsa, ticareti bozulacak diye korkar da Rasûlullah’ın emrine uymazsa, fâsık oluyor. Allah’ın azabına

uğrama durumuna geliyor. Allah'ın belâsına mâruz kalıyor.

Onun için, Allah-u Teâlâ Hazretleri hiçbir şeyi Rasûlüllah'a uymaktan, Rasûlüllah'ın emrine tâbi olmaktan, onun yolunda gitmekten üstün tutmamayı, Allah'ın emrini, Rasûlüllah'ın sünnetini, dine hizmeti, her şeyden üstün tutmayı cümlemize nasib eylesin...

Peygamber SAS Hazretleri hadîs-i şerîfnde buyuruyor ki;

“—Kimde şu üç haslet bulunursa, o imanın zevkine varmış, tadını iyice anlamış demektir:

1. Allah ve Allah'ın Rasûlü kendisine daha gayri başka neler varsa hepsinden daha sevgili olmak, birinci şart bu.

2. Sevdiği bir kimseyi sırf Allah için sevmek.

3. Allah onu yanlış yoldan küfürden kurtardıktan sonra tekrar küfre düşmekten ateşe düşecekmiş gibi ateşe atılacakmış gibi korkmak ve sakınmak.”

Müslümanların bu sıfatlara sahip olması lâzım! Yâni Allah ve Allah'ın Rasûlü kendisine her şeyden daha sevgili olması lâzım. Sevdiği bir kimseyi Allah için sevmesi lâzım ve küfre düşmemeye olanca gayretiyle gayret etmesi lazım!

Birinci şart Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetine dönmek. Dünya üzerinde bir milyar insanız, her beş kişiden bir tanesi müslüman. Asya'dan, Filipinler'den, Malezya'dan, Hindicini'den Afrika'ya, Amerika'ya kadar uzanmışız. Bu insanları, sünnet-i seniyyeye uymak tek bir

millet hâline getiriyor. Aynı kültürle yoğuruyor, aynı zevklere sahip kılıyor, aynı ideallere bağlıyor ve hepsini, rengi ne olursa olsun, kardeş hâline, tek bir ümmet hâline getiriyor.

Demek ki bizim bugün dünya üzerindeki İslâm âleminin sıkıntısı, üzüntüsü, Rasûlüllah SAS Efendimiz'e uymamaktan, başka kuvvetlerin tesirine girmekten, başka yollara heves etmekten, Allah'ın yolundan gayri yerlere adımını atmış olmaktan oluyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri onun cezası olarak Ümmet-i Muhammed'i böyle parça parça düşmanların pençesi, çizmesi altında cezalandırıyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemize, Peygamber Efendimiz'in sünnetine uymayı hayatının baş meselesi yapmayı nasip eylesin.

2. Allah'ın Rızasını Tercih Etmek

Muhterem kardeşlerim!

İkincisi, Allah'ı, Rasûlüllah'ı seven insanın yapması gereken şeylerin ikincisi Allah'ın ve Rasûlüllah'ın emretmiş olduğu şeyleri, kendi nefsinin hevâsına ve şehvî isteklerine tercih edecek. Allah ne demişse onu yapacak, nefsinin hevâsını, şehvî isteklerini terk edecek, Rasûlüllah ne demişse ona tâbi olacak.

Üçüncüsü, Allah'ın rızasını kulların kızmasına tercih edecek. Söylüyoruz:

“—Şunu şöyle yap!”

“—Utanırım!” veya filanca kızar veya falanca darılır. Kıza söylüyoruz:

“—Allah’ın emridir, manto giy, başını ört!”

“—Arkadaşlardan utanırım.”

Adama söylüyoruz:

“—Bak, şöyle yap!”

Başka başka hesaplar ile herkes ayrı ayrı yollar tutuyorlar. Halbuki Allah’ı ve Rasûlü’nü sevmenin şartı Allah’ın rızasını arayacak, kullar kızarsa kızsın aldırılmayacak.

Mü’minin vasıflarından bir tanesi:

وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ

(المائدة:٥٤)

(*Ve lâ yehàfûne levmete lâim*) “Kınayanın kınamasından korkmamak, doğru bildiği şeyi tek başına kalsa bile yapmak.” (Mâide, 5/54)

İbrahim AS Allah’ın sevgilisi, *Halîlu’llah*. Allah-u Teâlâ Hazretleri İbrahim AS’ı niçin *Halîlu’llah* eylemiş?

İbrahim AS karşısına hangi iş çıksa daima Allah’ın razı olduğu tarafı tercih edermiş. Kendisinin değil, başkalarının istediği tarafı değil, Allah’ın istediği yolu tercih edip o yolda yürüdüğü için Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisini *Halîlu’llah* edinmiş. Koca bir şehrin, koca bir devletin, koca bir topluluğun tümüne muhalefet edip onların taptığı putlara tapmayıp, onlara mücadele bayrağı açıp;

“—Ben sizin putlarınızı kırarım, kıracağım, onlara elimden bir zarar gelecek, bunu bilmiş

olasınız!” diye diretebilmiş.

Onun için müslümanın Allah’ın rızasını, kulların kızmasına tercih etmesi de mühim esaslardan birisi oluyor.

3. Rasûlüllah’ı Çok Zikretmek

Rasûlüllah’ı sevmenin, ona bağlılığın bir diğer alâmeti, Rasûlüllah SAS’i çok zikretmek.

“—Bir kimse Rasûlüllah SAS’in adı anıldığı zaman ona salât ü selâm getirmezse burnu yerde sürtsün.” diye Cebrail AS bildirmiş, Peygamber SAS, “Amin” diyor.

Rasûlüllah SAS Hazretlerini Allah-u Teâlâ Hazretleri salât ü selâm ile, rahmet ile anıyor, melekler kendisine dua ediyorlar, müslümanların da ona salât ü selâmı çokça eylemesi lazım.

Bir kimse Rasûlüllah SAS’e on defa salât ü selâm eylese, Allah-u Teâlâ Hazretleri ona nice nice hayırlar ihsan eder; bunların büyük kısmı âhirete ait hayırlardır, bir kısmı da dünyaya ait hayırlardır.

Onun için müslümanların Rasûlüllah’a salât ü selâm etmeyi günlük virdlerinden, zikirlerinden, vazifelerinden bir tanesi edinmeleri de sevgisinin alâmetidir ve Rasûlüllah SAS’in ümmetinin içinde sevgilisi olmak da, ona salât ü selâmı çokça etmeye bağlıdır.

Bir kimse Peygamber SAS Efendimiz’e salât ü selâm eylese, Allah bir melek vazifelendirir ânında o salât ü selâmı Peygamber Efendimiz’e o melek arz eder, Peygamber SAS Efendimiz kendisine salât ü selâm eden kişiyi bilir,

kaydeder ve ona mukabele eder.

O bakımdan Peygamber SAS Efendimiz tarafından sevilme isteyen, onun şefaatine, iltifatına nâil olmak isteyen kimsenin ona salât ü selâmı çokça eylemesi lazım.

4. Rasûlüllah'a Hürmet Etmek

Diğer bir alâmet, onu çok anmakla beraber, ona çok tâzim etmek, hürmet etmek, onu zikrederken huşû, hudû içinde bulunmak, onun ismi anıldığı zaman içinin titremesi...

Peygamber SAS Efendimiz'in ashâb-ı kirâmı onun âhirete irtihalinden sonra, Rasûlüllah ne zaman anılsa, gözlerinden

inciler gibi yaşlar dökerlerdi. Bilâl-i Habeşî RA, Peygamber SAS Efendimiz vefat etti diye, Medîne-i Münevvere onun hatıralarıyla dolu diye Medîne-i Münevvere'de duramadı, terk-i diyâr eyledi, içinin yangınlığından Şam taraflarına geldi.

Bir müddet oralarda dolaştı, sonra yine dayanamadı, uzun ayrılıklardan sonra yine Medîne-i Münevvere'ye geldi. Kolundan tuttular:

“—Bir ezan okusan yâ Bilal!” diye rica ettiler.

O da çıkıp bir ezan okudu, Medîne-i Münevvere hıçkırıklarla çalkandı.

“—Rasûlüllah'ın zamanı geri mi geldi?” diye ağlamalar içinde, hıçkırıklar içinde Medîne-i Münevvere çalkandı.

İnsanların sevgisi tabii olduğu zaman, içten olduğu zaman işte böyle gözyaşlarıyla, tâzimle,

her şeyine hürmet ve izzet ederek böyle ortaya çıkar.

5. Rasûlüllah'ın Ashabını ve Ehl-i Beytini Sevmek

Rasûlüllah SAS'i sevmenin alâmetlerinden birisi de onun ehl-i beytini, onun soyundan olan kimseleri, onun ensârını, muhâcirlerini, ashâbını sevmek; onlara düşmanlık yapanlara düşman olmak, buğz edenlere buğz etmek, kâfirlere buğz etmek, düşmanlık etmektir.

Avrupalılar, hıristiyanlar, yahudiler ve din düşmanları ile mücadelede görüyoruz ki bu adamlar doğrudan doğruya İslâm'ın kendisine saldırmaktan ziyade, müslümanı şaşkırtmak, ortada bırakmak için sünnet-i seniyyeye, Peygamber Efendimiz'e saldırıyorlar. Peygamber SAS Efendimiz'in sünneti hakkında tereddütler uyandırmaya çalışıyorlar, ashâb-ı kirâmı hakkında sözler söylüyorlar. Kâfirlerin yazmış olduğu tarih kitaplarına bakıyorsunuz; ne RA demek var, ne hürmet etmek var. Her bir sahabeyi sanki ehl-i dünyâ kimselermiş gibi, kendi mantıklarına göre yalan yanlış tevillerle tarif ederek, onların her birilerine bir kara çalarak gözden düşürmeye çalışıyorlar.

Müslümanın vazifesi nedir? Peygamber SAS Efendimiz'i sevmesinin gereği olarak onun ashâbını da sevecek. Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:

“—Beni ashâbım konusunda üzmeyin, onların aleyhinde söz söyleyip de beni ezalandırmayın!”

Onun için, Peygamber SAS'in ashâbından kim varsa onların hepsine “*Radıya’llàhu anh*” deriz... Erkeklerine “*Radıya’llàhu anh*” deriz, kadınlarına “*Radıya’llxahu anhâ*” deriz. İki tane olursa “*Radıya’llàhu anhümâ*” deriz, üç veya daha fazla olursa “*Radıya’llàhu anhüm*” deriz, hanımlar için “*Radıya’llàhu anhünne*” deriz. Her birisi bizim rehberimizdir.

Eğer çocuklarımızda İslâm'ın iyice yerleşmesini, iyice anlaşılmasını, İslâm ahlakının tezahür etmesini istiyorsak, onlara sahâbe-i kirâmın menkıbelerini okutmalıyız. Sahâbe-i kirâmı tanısınlar... Nasıl Rasûlüllah'ın yanına gelmiş, nasıl müslüman olmuş, müslüman olduktan sonra neler yapmış, nasıl hareket etmiş, nasıl İslâm'ı anlamış, nasıl uygulamış diye Peygamber SAS Efendimiz'in sahâbe-i kirâmını tanımak, tanıtmak, onların iyi yetişmesi için en uygun vasıtalarından biridir.

Onun için, “Salihlerin anıldığı yere rahmet iner.” diye çocuklarımıza âyetler öğreteceğiz. Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini öğreteceğiz, bir de bu âyetleri bu hadisleri bu mübarekler nasıl anlamışlar, nasıl uygulamışlar diye Peygamber SAS Efendimiz'in ashâbının hayatını okuyacağız, öğreneceğiz, öğreteceğiz, onları kendimize nümûne alacağız.

Peygamber SAS buyurdu ki:

“Kim Hasan ve Hüseyin'i severse beni sevmiş olur. Kim beni severse Allah'ı sevmiş olur. Kim bunlara buğz ederse, bana buğz etmiş olur. Bana buğz eden de Allah'a buğz etmiş olur. Kişi

çevresiyle beraber, sevdikleriyle beraberdir.”

Bir camide, bir dinî dersi veren bir büyük hoca efendi, ders esnasında bazen ayağa kalkarmış. Hocaları ayağa kalktı diye talebe hayret edermiş, soruyorlar;

“—Hocamız, üstadımız niye böyle arada ayağa kalkıyorsun?”

Diyor ki:

“—Caminin kapısı açık, dışarıdan hocamın torunu geçiyor, arada onu görüyorum, hocama hürmetimden onun için ayağa kalkıyorum.”

Yani insan bir kimseyi sevdi mi onun çevresini de sever. Onun sevdiği kimseleri de sever. O bakımdan bu mübareklere dil uzatanların karşısına çıkmalıyız. Bu mübareklerin sevgisini içimize yerleştirmeliyiz, bunları çocuklarımıza sevdirmeye çalışmalıyız.

Peygamber SAS, Fâtımatü’z-Zehrâ hakkında:

“—Fatıma benden bir parçadır, onu üzen gücendirip kızdıran şey beni de gücendirip, kızdırır.” buyurdu.

Peygamber Efendimiz’in mübarek zevcesi, müslümanların anası, Ebû Bekr-i Sıddîk’ın alime, faziletli kızı Hz. Âişe-i Sıddîka radiyallahu anhâ’ya Peygamber Efendimiz Üsâme b. Zeyd için dedi ki:

“—Üsâme’yi sev, çünkü ben onu seviyorum. Ben onu seviyorum, sen de onu sev. İmanın alâmeti Ensârı sevmek, münafıklığın alâmeti Ensâra buğz etmektir.” dedi.

O bakımdan Peygamber Efendimiz’i seven,

onun sevdiklerini de sever.]atta bir başka hadîs-i şerîfi İbn Ömer radiyallahu anh[ümâ]'dan rivayet edilmiş;

“—Kim Arabı severse, bana sevgiden dolayısıyla sevmiştir. Kim onlara buğz ederse, bana olan buğzu sebebiyle buğz etmiştir.” diyor.

Memleketimizde çok olan bir şey. Peygamber Efendimiz'in hatırı mı kırılırmış, sözün ucu nereye varırmış dikkat etmeden ağzını açıyor Arabın aleyhinde bulunuyor, bazı sahabenin aleyhinde bulunuyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu gibi edepsizlerin huylarından bizim evlatlarımızı, çocuklarımızı uzak eylesin... Bize de onların sevgisi, saygısıyla yaşamayı nasip eylesin, onların şefaatinin ihsan eylesin...

6. Rasûlüllah Düşmanlarına Buğz etmek

Muhterem kardeşlerim!

Rasûlüllah'a bağlılığın alâmetlerinden bir tanesi de onun düşmanlarına buğz etmektir.

Burada bir noktaya da dikkatinizi çekmek istiyorum. Radyoda, televizyonda, gazetede, mecmuada yazı yazılıyor her şey tek taraflı anlatılıyor:

“—İslâm sevgi dinidir, İslâm merhamet dinidir, İslâm hoşgörü dinidir...”

Güzel, tabii İslâm'da hoşgörü var, İslâm'da sevgi var, elbette var. Fakat bunlar bu şeyleri âdetta kendilerinin günahlarına, kusurlarına kalkan yapıyorlar. Yani, “Sen bizim içkimize, edepsizliğimize, haram yememize, kötülüklerimize ka-

rışma; çünkü İslâm müsamaha dinidir.”

Yanlış! İslâm tek taraflı bir din değil, İslâm her yönüyle tam bir din, eksik değil. İslâm’da Allah için sevmek var, tamam, âmennâ ve saddaknâ... Öbür tarafını da oku, öbür tarafı da söyle: Allah için buğz etmek de var. Tek taraflı anlatırsan olmaz. Ayet-i kerimeler bir taraftan bize cennetin müjdesini veriyor, öbür taraftan da cehennemnin tehdidini, cehennemnin azabının ne kadar şiddetli olduğunu hatırlatıyor.

Eğer sadece gül gülistan, baklava börek, her şeyin güzelini anlatmak edep olsaydı, Kur’ân-ı Kerîm *Fâtiha*’sından *Kul eüzü birabbi’n-nâsi*’sine kadar baştan sona hep cenneti anlatırdı. Oh, cennet, sevgi, müsamaha, hoşgörü, iyi! Böyle giderdi.

Hayır, öyle yapmıyor. Hem onu anlatıyor, hem onu anlatıyor. Hem iyi tarafını anlatıyor, hem kötü tarafını anlatıyor. Hem imanını anlatıyor, hem küfrü anlatıyor. Hem münafıkların saçma sapan küfür sözlerini söylüyor; hem de onların cevabını, şamarı indirir gibi onların ensesine, kafasına, balyoz indirir gibi indiriyor. Demek ki hepsini anlatmak lazım!”

Bakara Sûresi’nin ikinci sayfasında mü’minleri anlatıyor, münafıkları anlatıyor. Bakıyoruz ki sanki cemiyetimizin teşrifini yapmış, sanki açmış ameliyat masasında içindeki hastalıkları gösteriyor. Bazı insanların nasıl bozgunculuk yaptığını, nasıl “Biz ortalığı ıslah ediyoruz!” derken cemiyeti fesada götürdüklerini ne kadar güzel anlatıyor.

Onun için, Rasûlüllah'ı sevmenin alâmetlerinden birisi de onun düşmanlarına da düşman olmaktır. Dostlarıyla dost, düşmanlarına düşman olmaktır.

Sen Rasûlüllah'ın düşmanının koluna girip de onunla nasıl dost olursun? Rasûlüllah sana darılmaz mı?

Sen, sevmediğin, sana çok kötülük yapmış bir insanı, bir dostun gider onun] yanında onunla sıkı fıkı, sarmaş dolaş görürsen, kendinden düşünsene, üzülmez misin?

Onun için hakîki müslüman olmanın, dengeli müslüman olmanın şartlarına riayet edelim. Sevmek var; Allah için sevmek var, Allah için buğz etmek var.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor ki;

“—Allah'a ve âhîret gününe iman eden hiçbir insanı, kavmi, insan topluluğunu Allah'a ve Peygambere muhalefete kalkışan kimselerle dostluk eder, sevişir bir durumda göremezsin.”

İnanmışsa, Allah düşmanlarıyla dost olmaz. İnanmışsa Allah'ın yanında, Rasûlüllah'ın yanında yer alır; onların muhaliflerine, düşmanlarına o da düşman olur. Eğer onlar babaları veya çocukları veya kardeşleri, hısımları veya hemşerileri bile olsa... Onun için Rasûlüllah SAS'in kimleri sevdiğini düşünüp dostlarını dost edinmeli, kimlere kızdığını düşünüp kızdıklarına da düşman olmalı.

Sahâbe-i kirâm nasıl yaşadılar?

Sahâbe-i kirâm Rasûlüllah'a öyle bir bağlanışla

bağlandılar ki savaşlarda babalarıyla karşı karşıya geldiler, kardeşleriyle, evlatlarıyla karşı karşıya geldiler. Münafıkların reisinin oğlu Peygamber SAS'ın yanına geldi, dedi ki;

“—Yâ Rasûlallah! Babam çok kötü sözler söylemiş, sizi incitecek işler yapmış, münafıklık çıkartmış, orduda bozgunculuk çıkartmış, kötü şeyler yapmış. Emrederseniz gideyim ben öldüreyim, çünkü başkası öldürürse bizim kavim kalabalıktır, kabilemiz geniştir, öldüren kimseye onlar kan davası güderler, ben öldürürsem kimse bir şey diyemez.” dedi.

Peygamber SAS Efendimiz'e bağlılığın şekli. Yani babasının münafık olması, münafıkların reisi olması üzerine böyle dedi. Onun için Rasûlüllah'ın emrine, Kur'an'ın emrine müslümanın böyle bağlanması lazım.

“—Kur'ân-ı Kerîm'in şu emrini uygun görüyorum ama...” Aması yok! Şu emrini uygun görüyorum dedikten sonra aması yok. Şu emrini uygun görmüyorum derse insan küfre gider.

“—Rasûlüllah'ın şu şeyini seviyorum ama...”

Yok, öbür tarafı yok! Öbür tarafı insanı küfre götürür.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi sevgisi, Rasûlüllah'a bağlılığı, her şeyin üstünde olan ve meseleyi olduğu gibi görenlerden eylesin...

7. Kur'an-ı Kerimi Sevmek

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Rasûlüllahı sevmenin alâmetlerinden birisi de

Kur'ân-ı Kerîm'i sevmektir.

“—Ben Rasûlüllahı seviyorum!”

Başına bir şifon örtmüş kadın, şuradan saçları görünüyor, buradan kulakları görünüyor. Kısa kollu bir entari giymiş veya dizlerine kadar bir etek giymiş;

“—Ben Allah'ı seviyorum, hak âşıkıyım, şimdiye kadar 876 tane cami dolaştım, şimdi bu 877. cami... Türbelere mum diktim, bilmem nelere paçavra bağladım.”

Olmaz!

Peygamber SAS Efendimiz'in ahlâkını sordular Hazret-i Aişe-i Sıddîka Vâlidemiz'e:

“—Nasıldı Rasûlüllah'ın ahlâkı ey mü'minlerin annesi? E şimdi bir cümle ile cevap verilir mi böyle bir soruya? Ne cevap verdi Aişe Vâlidemiz:⁷

“—Sen Kur'an-ı Kerim'i okumaz mısınız?

كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْآنَ

(م. حم. طس. هب. عن عائشة)

⁷ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.163, no:25341; Buhârî, *Edebü'lMüfred*, c.I, s.115, no:308; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.30, no:72; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.154, no:1428; Hz. Aişe RA'dan.

Lafız farkıyla: Müslim, *Sahîh*, c.I, s.512, no:746; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.426, no:1342; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.410, no:1475; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.171, no:1127; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VI, s.292, no:2551; Beyhakî, *Sünenü'lKübrâ*, c.II, s.499, no:4413; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.168, no:425;

İbn-i Sa'd, *Tabakätü'l-Kübrâ*, c.I, s.364; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*; c.III, s.382; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.255, no:18378 ve s.380, no:18718.

RE. 543/6 (Kâne hulûkuhü'l-kur'ân)

“Rasûlüllah Efendimiz’in ahlâkı Kur’an-ı Kerim idi.” buyurmuş. Rasûlüllah yürüyen Kur’an’dı; mücessem, insan halinde Kur’an’dı. Çünkü Kur’ân-ı Kerîm’in her ayetini aynen benimsemiş, aynen içine sindirmiş, hayatını aynen Kur’an’ın emrine uydurmuş, ahlâkını aynen Allah’ın Kur’an-ı Kerîm’de emrettiği hâle getirmiştir. Rasûlüllah Efendimiz sahabesine çok iltifat ederdi ama bazen de bir iltifatını keserdi, iltifatını kestiklerinin başına dünya dar gelirdi.

Bir keresinde mescidde otururken dışarıya baktı ki, mescidin duvarının öbür tarafında bir ev, bir kat daha yükselmiş, yüksek bir ev. Gördü bunu: “—Kimin bu ev?” dedi.

“—Filanca zâtın evi, bir kat daha çıkıyor üstüne.” dediler. O adam, o zât mescide geldiği zaman, selâm verdiği zaman Peygamber Efendimiz almadı selâmını...

“—Selâmün aleyküm!”

Almıyor selâmı. Edepli insan tabii mübarek, gitti etrafta soruşturdu dedi ki;

Rasûlüllah benim selâmımı almıyor, acaba sebep ne ola?

“—Bilmiyoruz.” dediler.

Eskiden alıyordu, şimdi niye almıyor?”

“—Bilmiyoruz ama senin yaptığın binayı şöyle başını kaldırınca gördü, ‘Bu bina kimin?’ dedi, ondan olabilir belki.” dediler.

Efendimiz dünyaya meyletmeyi, bina

yaptırmakla vakit geçirmeyi sevmiyordu.

“—İş bundan daha önemlidir. Çalışmak lazım, İslâm’ı yaymak için gayret etmek lazım!” diyordu.

Abdullah ibn-i Ömer RA, hurma dallarıyla yapılmış ev duvarının, bahçe duvarının üzerine çamur sıvarken;

“—Yâ Ömer’in oğlu! Ne yapıyorsun, iş bundan daha önemlidir, ömür böyle değersiz şeylere harcamaya değmez.” diye ona nasihat etmişti.

Muhterem kardeşlerim!

O zât evinden dolayı belki Rasûlullah selâmımı almıyor diye düşündü. Rasûllah’a gelip sormadı, “Yâ Rasûllah, sen bundan mı darıldın?” demedi, derhal gitti, evinin o ikinci katını yıktı, sonra geldi;

“—*Selâmun aleyküm yâ rasûla’llah!*” dedi. Peygamber Efendimiz;

“—*Ve aleyküm selâm ve rahmetu’llah.*” diye cevap verdi.

Onun için Kur’ân-ı Kerîm’i seveceğiz, Kur’ân-ı Kerîm’in âyetlerine tâbi olacağız, Kur’ân-ı Kerîm’i okuyacağız, Kur’ân-ı Kerîm bizim ahlâkımız olacak, Kur’ân-ı Kerîm bizim rehberimiz olacak, Kur’ân-ı Kerîm bizim şefaathimiz olacak.

Kur’ân-ı Kerîm bizim davacımız olmamalı.

“—Yâ Rasûlallah! Yâ Rabbi! Ben bu zâtın evinde duvarda bir çivide senelerce asılı durdum da, kızken karısı işlemiş bir torba, kese yapmış,

o kesenin içine beni koydular, duvardaki çiviye astılar da yâ Rabbi, ömür boyu hiç açıp okumadılar beni!” diye Kur’ân-ı Kerîm davacı olmasın.

İnşallah bugünden tezi yok Kur’ân-ı Kerîm’i anlamaya

çalışalım! Kur’ân-ı Kerîm’i okumaya çalışalım! Ahkâmını öğrenmeye çalışalım! Ahkâmını hayatımıza uydurmaya çalışalım! Nasıl Rasûlüllah’ın ahlâkı Kur’an ise, bizim de ahlakımız Kur’an olsun. Yani Kur’ân-ı Kerîm’in ahlâkı ile ahlâklaklanalım da Kur’ân-ı Kerîm’in ve Rasûlüllah’ın şefaatine nâil olalım!

e. Her Gün Bir Ayet, Bir Hadis, Bir Menkıbe

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Sevgiler saman alevi gibi parlayıp ondan sonra sönerse olmaz. Sevgi, Rasûlüllah’a bağlılık devamlı olacak. Onun için Mevlid kandilinde Rasûlüllah SAS’e sevgi duymak, camiye gelmek; ondan sonra caminin yolunu unutmak, namazı unutmak, sünneti unutmak, Kur’an’ı unutmak, onu sevmemenin alâmetidir, fasıklığın, hak yoldan sapmanın alâmetidir.

İnşallah Rabbimiz hepimizi irşad eylesin, ikaz eylesin. Tefikini cümlemize refîk eylesin. Şu akşam bir güzel vesile olsun. Bu akşam benim âciz nâçiz dilimden sizlere bazı hadîs-i şerîfler söyledim, dinlediniz. Şu akşamdan itibaren her gün bir âyet, her gün bir hadis, her gün sahabenin hayatından bir menkıbe... Her gün bu üç tanesini lütfen yapın! Her gün bir ayet

öğreneceksiniz, ama yapılmıyor...

Biz bir haftalık dergi çıkartacağız diye haftalardır çalışıyoruz, konuşuyoruz. Baktım teklif ortaya çıkmıyor; “Çıkartın kâğıtları, kalemleri, tekliflerinizi yazın!” dedim, o zaman ortaya doğru düzgün bir şey çıktı. Yani lafta kalınca olmuyor... Yazın. Bir defter edinin, elinizde bir defter olsun, her gün o günün tarihini atın, bir ayeti kerime yazın, altına mealini yazın, tefsir kitaplarından tefsirini okuyun. O ayeti belleyin, hem ezberleyin, hem manasını, ahkâmını öğrenin, bir âyet. Ondan sonra bir hadis yazın, o hadis-i şerifin manasını öğrenin, belleyin. Ondan sonra bir de mübarek zâtlardan, sahabeden, tabiinden, evliyâullahtan bir zâtın menkıbesini, hayatına ait bir küçük şeyi yazın!

El-hamdü lillâh Türkiyemizde müslümanlığa bir güzel dönüş var. Bakıyorum tefsir kitapları ne kadar çoğaldı. Eskiden bir Muhammed Hamdi Yazır Efendinin sekiz ciltlik tefsiri vardı. Ondan sonra arasan, gençlere tavsiye edecek bir şey bulunmuyordu. Şimdi patlama halinde, yani fıskırma tarzında çoğaldı. Bu kitapları alalım! Bu güzel kitapları, bu tefsir kitaplarını, bu hadis kitaplarını alalım ama yarından itibaren her gün bir âyet, bir hadis, bir menkıbe yazalım!

Düşünün, bir yılda 365 tane ayet öğreneceksiniz, 365 hadis öğreneceksiniz, Peygamber Efendimiz'in mübarek sahabesinden veyahut evliyâullahın hayatından 365 hayat sahnesi öğreneceksiniz. Halbuki Peygamber Efendimiz'den rivayet edilmiş bir takım hadisler var ki:

“—Bir insan 40 hadis bellese Allah onu yarın rûz-ı mahşerde alimlerle beraber haşredecek.”

“—Gel, sen de alim sayılırsın, 40 tane hadis bellemişsin, gir bakalım şu mübareklerin arasına!” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri onlarla haşredecek.

Alimin öteki insanlarına üstünlüğü ne?

Muhterem kardeşlerim! Öteki insanlar, öteki cennetlikler cennete girdiği zaman, Allah-u Teâlâ Hazretleri cennete girmek hakkına sahip olan alime diyecek ki;

“—Dur!” Duracak.

“—Dur, istediklerine şefaate et!” diyecek. “Hemen girme içeriye, şu şefaate muhtaç insanlardan istediklerine şefaate et, onları da cennete al!” diye alimlere şefaate hakkı verecek.

Demek ki insan 40 hadis ezberlerse, alimlerle haşrolacaksa, o da bu şefaate hakkına nâil olacaksa, demek ki ne kadar büyük bir fazilet olmuş oluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi ilim yolundan ayırmasın.

Muhterem kardeşlerim!

İlim yolu namazdan da, oruçtan da, sadakadan da, hacdan da, umreden de, Allah yolunda cihaddan da daha üstündür.

Neden? İnsan bir hadis okur ömrü değişir, hayatı değişir, ahlâkı değişir. Bir ayet okur, yolu değişir. Bir ayet okur, bir menkıbe okur, bir iyi hâle girer, bir iyi iş yapar; bir tek insan bir ümmeti,

bir milleti kurtarır.

O bakımdan Allah-u Teâlâ Hazretleri en büyük meşgalemizi ilim, ilimle uğraşmak eylesin.

İkincisi; öğrendik, öğrendiklerimizi uygulayacağız. Bir arkadaşımız anlattı. Tren istasyonunda oturmuş, tren bekliyor. Radyoda Kur'an okunmaya başlamış, herkes de istasyonda, o bekleyenler çoluk çocuk bağırişiyor, çağırıyıyor, konuşuyorlar filan, belki öbür tarafta başka şeylerle meşgul olanlar var. Masaya elini böyle bir hızlı hızlı, pat pat pat vurmuş; herkes "Ne oluyor?" diye bir bakmış. Demiş ki:

"—Beyler! Allah'ın kelamı okunuyor, susun!" Fısss, hepsi susmuş.

Söylerseniz susar. Yani hakkı söylemekte susmayacaksınız söyleyeceksiniz ki, Allah sevsin. Emr-i mâruf yapmaktan, nehy-i münker yapmaktan geri durmayın!

"—Bu ilimleri torbaya doldurup da mezara mı götüreceğiz?"

Hayır! Hem uygulayacağız tatbik edeceğiz, hem de etrafımıza söyleyeceğiz; karımıza, çocuğumuza, kardeşimize, komşumuza söyleyeceğiz. Askerlik arkadaşımıza mektupta yazacağız, her yerde bu bildiğimizi söyleyeceğiz.

Buna emr-i mâruf nehy-i münker vazifesi derler. Mü'minin başına, boynuna farzdır. Bunu yapmayan kavimlere Allah öyle bir zillet musallat eder ki; içlerindeki evliyası, sâlihleri dua ederler de, Allah o belâyı onların üzerinden kaldırmaz. O salih kula dermiş ki;

“—Sen kendine dua et! Ben onlara kızgıyım, onlar benim buyruğumu tutmadılar.” dermiş.

Onun için ilim öğreneceğiz; bir... Uygulayacağız; iki... Emr-i m”ruf nehy-i münker yapacağız, başkalarına söyleyeceğiz; üç... Ondan sonra dinimizi yaymak hususunda gayretli olacağız; dört... Allah-u Teâlâ Hazretleri:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

(العنكبوت: ٦٩)

(*Ve’llezîne câhedû fînâ lenehdiyennehüm sübülenâ*) “Bizim uğrumuzda cihad eden, gayret sarf edenleri, biz yolumuza hidâyet ederiz.” (Ankebut, 29/69) buyuruyor.

“Kim benim uğrumda, benim dinime yardım hususunda çalışır, gayretli olursa; bende ona hidayetimi ihsan ederim, lütfumun, ihsanımın kapılarını açarım, nice nice hayırlara erdiririm, ulaştırırım.” buyuruyor, vaad ediyor.

Allah’ın lütfuna, ihsanına ikramına ermek için her birimiz İslâm’ın askeri olacağız. İslâm’ın yardımcısı olacağız.

Beni bizim fakültenin mezuniyet gününe çağırdılar. Baktım önde siyasiler oturmuş, çeşitli partilerden insanlar çağrılmış; misafirler arasında doktorlar, mühendisler, çeşit çeşit meslekten insanlar var. Orada aklıma geldi, burada da söylüyorum, dedim ki;

Müslümanın bir tek mesleği vardır. Tüm müslümanların hepsinin müşterek bir tek

mesleği vardır; o da İslâm'ı anlatmak, İslâm'a hizmet etmek mesleği. Bizi Allah doktor olalım diye dünyaya göndermedi. Olmazsak suçlu olmayız, “Niye sen doktor olmadın?” diye yakamıza yapışmaz. Ziraatçi olalım diye dünyaya göndermedi, “Sen incir yetiştirmedin, buğday hasat etmedin.” diye Allah bize sorgu sual etmez. Allah bizi mühendis olalım diye de mecbur tutmadı, onun için de dünyaya göndermedi. Allah hepimizi kendi dinine hizmet etmekle vazifeli kıldı.

Hepimizin asıl vazifesi; Allah'ın dinine hizmet etmektir. Ama sen mühendis olmuşsun, kendi imkânına göre hizmet et! Sen doktor olmuşsun, kendi imkânına göre hizmet et! Sen vali olmuşsun, kendi imkânına göre hizmet et! Sen komutan olmuşsun, kendi imkânına göre hizmet et! Sen polis müdürü olmuşsun, ona göre hizmet et!

Herkes Allah'ın dinine hizmet etmek mesleğindedir. Öteki meslekler dünyanın küçük işleridir. Rızık kazanmak için biraz bahanesidir, vesilesidir. “*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû*” diyen bir mü'minin, kelimeteyni şehâdeyneyni getiren bir insanın bir tek mesleği vardır: Allah'ın dinine hizmet etmek. Ötekiler tâlîdir.

Senin memuriyetin olduğu zaman, ben sana misafir gelsem ne diyorsun?

“—Memurum, şimdi daireye gitmem lâzım!” diyorsun. Yâni asıl işine insan daha büyük önem veriyor.

Bizim asıl işimiz Allah'ın dinine hizmet etmek olduğu halde biz asıl işimize önem vermiyoruz. Allah'ın bizden istemediği işlere önem veriyoruz, onların peşinde koşuyoruz. Yapmadığımız zaman, Allah bize sorgu sual açmayacağı işlerin peşinde ömür tüketiyoruz da, mes'ul olduğumuz konularda, Allah'ın yap dediği işleri yapmamakta yüreğimiz titremiyor, bir gayret göstermiyoruz; çok yanlış bir şey!

Evliyadan bir mübarek zâtın kitabında diyor ki:

“—Allah'ın sana tekeffül ettiği rızık peşinde ömrünü tüketip de Allah'ın senden istediği vazifeleri yapmamak, senin körlüğüne alâmettir.” diyor. “Kör olduğundan, gerçekleri göremediğinden, böyle yapıyorsun!” demek istiyor.

Allah bizim basîret gözümüzü, gönül gözümüzü açık eylesin... Rızasını kazanmak için neler yapmamız gerektiğini sezmeyi, anlamayı ona göre yaşamayı nasib eylesin... Dîn-i mübîn-i İslâm'a en güzel tarzda hizmet etmeyi nasib eylesin...

Üniversitede birisi anlatıyor, duydum: Bir müşrik, kâfir Amerika'ya gitmiş gelmiş de bizim arkadaşlara diyormuş ki:

“—Benim vazifem şimdi benim gibi iki kâfir daha yetiştirmektir. Şimdi ben bir taneyim, ben ölmeden iki tane daha yetiştireceğim ki çoğalayım.” diyormuş.

Müslümanlar hayatında en aşağı on tane yetiştirmeli, 100 tane yetiştirmeli, bin tane yetiştirmeli... O kâfir, kendisi kâfirliğinin

devamını düşünüyor da, kendisinin arkasından iki kâfir daha yetiştirmeye heves ediyor, mal sarf ediyor, gayret sarf ediyor, kafasını ona göre kuruyor da Allah'ın sevgili kulları olan müminler, kenarda tembel tembel oturuyorlar!

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemize şu mübarek Mevlid Kandili gecesi hürmetine aşkını, şevkini versin... Zevk ile, şevk ile, cân u gönülden dîn-i mübîn-i İslâm'a hizmet etmeyi nasib eylesin...

“—Kıyamete kadar, kıyamet kopup da dünyanın düzeni yıkılıncaya kadar daima Allah'ın dinini tutup destekleyip hak da, hak yolda yürüyen, Allah'ın dinine hizmet edecek bir grup insan mevcut olacak. İnsanlar ne kadar bozulsa ne kadar hak yoldan çıksalar bir grup numûne, mostra, bir numûne insan, hak yolda yürüyen bir taife mevcut olacak.” buyuruyor, müjdeliyor Peygamber Efendimiz.

Rabbimiz, çevremiz ne kadar bozulursa bozulsun, bizi o hakkı tutan taifeden eylesin. Hak ehli olarak yaşatsın, hak ehli olarak emanetimizi Rabbimize teslim etmeyi nasip eylesin. Rabbimizin huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmayı nasip eylesin.

Kandil gecesi münasebetiyle iki menkıbe söyleyeceğim sözümü kapatacağım. Birisi haccetmiş, ama benim fakültemden talebem olan birisi kâfile başkanı, onu methediyor;

“—Çok güzel hac etti hocam. Ciddi yaptı, vaktini boşa geçirmedim.” diyor. Dönerken, Medîne-i Münevvere'de rüya görmüş, rüyada Rasûlüllah SAS Efendimiz'i görmüş. Rasûlüllah Efendimiz

demiş ki;

“—Evladım, haydi git kâğıt kalem getir de senin hakkını yazıvereyim!” demiş.

O aşk ile, şevk ile öbür odaya gidip kağıt kalem aramış, rüyada şevk ile Rasûlüllah Efendimiz’in olduğu odaya gelmiş, bakmış ki Rasûlüllah Efendimiz’in oturduğu yerde, onun yerinde bu sefer hocası, şeyhi oturuyor.

O da ne demek? Şeyhi Rasûlüllah’ın vekili demek. Orada onu öyle görmüş.

Haccedeceksek böyle hacedelim!

Bir başka zâtı da bizim rahmetli fakültemizin sekreteri anlatmıştı. Kendi memleketinde felç olmuş, birkaç gün komada kalmış birisi, başucunda bekliyorlar, Yâsinler okuyorlar. Ölmek üzere, ölecek muhterem kardeşlerim. Birden adama bir can gelmiş, gözlerini açmış, olduğu yerde dikilmiş, doğrulmuş, böyle oturmuş;

“—Zahmet buyurdunuz yâ Rasûlallah!” demiş.

Ondan sonra kelime-i şehâdet getirmiş, ruhunu teslim etmiş.

Yaşayacaksak böyle yaşayalım, öleceksek böyle ölelim! Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemize yardım eylesin...

Fâtiha-i şerife mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
10. 10. 1989 - İskenderpaŐa Camii

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaŐmak için tıcklayınız.](#)

